

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 107.626 van 11 juni 2002
in de zaak A. 41.401/XII-1004.**

In zake : Willem PEETERS,
 wonende te Heist-op-den-Berg,
 Winterheide 19, bus 5

tegen :

de gemeente HEIST-OP-DEN-BERG,
die woonplaats kiest bij
advocaat M. Boes,
kantoor houdende te Beringen,
Scheigoorstraat 5.

D E R A A D V A N S T A T E, XIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Willem Peeters op 16 oktober 1989 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het besluit van 24 mei 1989 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Heist-op-den-Berg waarbij hem de tuchtstraf van twee dagen schorsing met inhouding van wedde wordt opgelegd;

Gelet op het arrest nr. 80.180 van 11 mei 1999 van de Raad van State waarbij de memorie van antwoord uit de debatten wordt geweerd, het vierde en het vijfde onderdeel van het vijfde middel niet gegrond worden verklaard, de debatten worden heropend en het auditoraat ermee wordt belast het onderzoek af te doen;

Gezien het aanvullend verslag opgemaakt door adjunct-auditeur P. De Somere;

Gelet op de beschikking van 23 mei 2000 die de neerlegging ter griffie van het aanvullend verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 1 februari 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 5 maart 2002;

Gehoord het verslag van kamervoorzitter D. Verbiest;

Gehoord de opmerkingen van verzoeker, en van advocaat W. Mertens, die loco advocaat M. Boes verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur P. De Somere;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak in het voormelde arrest nr. 80.180 reeds zijn samengevat;

2.1.1. Overwegende dat verzoeker in een eerste middel de schending aanvoert van het recht van verdediging in de volgende zes onderdelen :

- de termijn tussen de oproeping, ontvangen op 16 mei 1989, en het verhoor op 24 mei 1989 was te kort om een effectief en behoorlijk verweer op te stellen; het dossier telde 29 bladzijden, waarvan geen fotokopie mocht worden genomen; praktisch beschikte verzoeker slechts over drie uren en veertig minuten om de bladzijden over te schrijven en om vervolgens samen met zijn raadsman een verdediging voor te bereiden; een uitstel van verhoor met één week werd niet toegestaan;
- het gemeentebestuur weigerde een afschrift van het personeelsstatuut te overhandigen;
- de termijn tussen de feiten die van februari en maart dateren en het verhoor in mei was te lang; artikel 8 van het personeelsstatuut werd geschonden doordat geen enkel stuk van het tuchtdossier, dat beoordelingselementen over verzoeker bevatte, door hem was geparafeerd; deze verslagen konden dan ook niet tegen hem worden ingeroepen;
- het proces-verbaal van het verhoor werd niet onmiddellijk erna en niet in aanwezigheid van verzoeker opgesteld; het verhoor werd beëindigd omstreeks 15 u 45; rond 17 u 25 werd verzoeker opgeroepen om het proces-verbaal te ondertekenen, zonder dat zijn raadsman nog aanwezig was;

- het bestuur weigerde aan verzoeker om feiten uit 1982 in verband met de achterliggende oorzaken van zijn beweerd “onhebbelijk” gedrag naar voor te laten brengen;
- de ten laste gelegde feiten waren onduidelijk omschreven in de oproepingsbrief; voorts waren niet alle ten laste gelegde feiten op voorhand meegedeeld; tijdens het verhoor werden beschuldigingen geuit die niet in de uitnodiging tot het verhoor waren vermeld en waartegen verzoeker zich niet doelmatig heeft kunnen verdedigen;

Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord op hetgeen in de laattijdig ingediende memorie van antwoord is aangevoerd als volgt dupliceert :

- de verwerende partij toont een gebrek aan fair-play door de termijn waarbinnen verzoeker zijn inzagerecht kan uitoefenen te bepalen van 16 tot 23 mei omdat zij vooraf wist dat verzoeker op 18 mei verlof had aangevraagd en op 19 mei toelating had gekregen voor een studiereis; verzoeker heeft een uitvoerig verweerschrift de nacht voor de hoorzitting opgesteld, zodat hij zich ook weinig uitgeslagen heeft kunnen verdedigen;
- verzoeker ontkent over een oorspronkelijk personeelsstatuut te beschikken;
- artikel 8 van het personeelsstatuut is eveneens van toepassing op het tuchtdossier als onderdeel van het persoonlijk dossier;
- er is wel degelijk een verband tussen de feiten die gebeurd zijn in 1982 en de negatieve houding van het bestuur ten aanzien van verzoeker tijdens de volgende jaren, en het “onhebbelijk” gedrag van verzoeker;

2.1.2.1. Overwegende dat op het ogenblik dat de betwiste feiten zich hebben voorgedaan, in de toenmalige stand van de wetgeving en rechtspraak terzake [dit is, vóór de inwerkingtreding van artikel 301, eerste lid, van de nieuwe gemeentewet, ingevoegd bij de wet van 24 mei 1991 dat de oproepingstermijn regelt] een betrokken ambtenaar tussen het betekenen van de oproepingsbrief en de dag van het verhoor over een redelijke termijn diende te beschikken om het verhoor voor te bereiden, om een beroep te doen op een raadsman en om met deze zijn verdediging voor te bereiden en dat bij de beoordeling van de redelijkheid van die termijn rekening werd gehouden met de concrete gegevens van de zaak, zoals haar eenvoud, dan wel haar complexiteit;

Overwegende dat te dezen verzoeker het dossier heeft kunnen inzien gedurende zes werkdagen tussen 15 en 16 uur; dat hij in totaal over acht dagen beschikte om zijn verdediging voor te bereiden; dat de enige stukken die verband hielden met de feiten waarvoor hij ter verantwoording werd geroepen en waarvan de inhoud hem nog niet bekend was, het verslag betroffen van P. Anthonissen, bureauchef secretariaat, met aangehechte, gezamenlijke verklaring van P. Anthonissen, M. Thys, M. Nijs, en D. Verstrepen, het verslag van D. Verstrepen, gescro-bediende op het secretariaat, het verslag van E. Van den Wouwer, gemeentesecretaris en het verslag van L. Joillet, afdelingschef, over de feiten die zich hebben voorgedaan op 28 maart 1989; dat aldus, zelfs rekening gehouden met de twee dagen afwezigheid van verzoeker wegens eerder aangevraagd verlof en een studiereis, bezwaarlijk kan worden aanvaard dat verzoeker en zijn raadsman over meer tijd zouden hebben moeten beschikken om hun verdediging voor te bereiden; dat verzoeker immers eenvoudige feiten ten laste werden gelegd; dat hij in zijn laatste memorie ten onrechte stelt dat die feiten “niet zo eenvoudig” zijn; dat de rechten van verdediging dan ook niet vergden dat op het verzoek om uitstel diende te worden ingegaan; dat zulks des te meer geldt nu blijkt dat verzoeker de nodige tijd heeft gevonden om over elk stuk van het dossier uitgebreide schriftelijke opmerkingen neer te leggen;

2.1.2.2. Overwegende dat het feit dat verzoeker geen afschrift heeft ontvangen van bepalingen in het statuut met betrekking tot de tuchtregering, daargelaten de vraag of het statuut ten tijde van de bestreden beslissing dergelijke bepalingen bevatte, niet van aard is gebleken de rechten van verdediging van verzoeker te miskennen; dat immers luidens het toenmalig van toepassing zijnde artikel 130bis van de gemeentewet een bediende dient te worden gehoord voordat enige tuchtmaatregel kan worden toegepast, en van zijn verklaringen proces-verbaal wordt opgemaakt; dat verzoeker geen schending aantoonde van die bepaling; dat hij niet ontkent te zijn gehoord en dat daarvan proces-verbaal is opgesteld;

2.1.2.3. Overwegende dat, op het ogenblik dat de betwiste feiten zich voordeden [dit is vóór de inwerkingtreding van artikel 317 van de nieuwe gemeentewet, ingevoegd bij de wet van 24 mei 1991, luidens hetwelk de tucht-overheid geen tuchtrechtelijke vervolging meer kan instellen na verloop van zes maanden na de vaststelling of kennisname van de strafbare feiten] in de toenmalige stand van de wetgeving en rechtspraak de tuchtfeiten binnen een redelijke termijn dienden te worden beoordeeld, zodat het bestuur verplicht was het nodige te doen

om de tuchtprocedure niet te laten aanslepen; dat te dezen verzoeker opgeroepen werd om te worden gehoord, bij schrijven van 12 mei 1989, voor feiten die zich hebben voorgedaan op 28 maart 1989; dat een termijn van nog geen twee maanden tussen de vaststelling van de feiten en de oproepingsbrief niet onredelijk is te noemen;

Overwegende voorts, wat artikel 8 van het personeelsstatuut betreft, dat die bepaling onder meer als volgt luidt :

“Het personeelslid heeft het recht op de personeelsdienst inzage te nemen van het dossier dat op zijn naam is geopend en zich te laten vergezellen door een raadsman of door een afgevaardigde van een syndicale organisatie.

Wanneer bij dit dossier documenten gevoegd worden bevattende beoordelingselementen van het personeelslid moeten ze hem vooraf ter parafering voorgelegd worden, zoniet kunnen zij niet tegen het personeelslid worden ingeroepen. Nopens de inhoud van het dossier kan het langs hiërarchische weg alle bemerkingen doen gelden”;

dat deze bepaling klaarblijkelijk is bedoeld om de rechten van verdediging van een personeelslid in het kader van zijn evaluatie te waarborgen; dat in een tuchtprocedure evenwel het bestuur enkel de verplichting heeft het volledig dossier ter inzage te leggen van de betrokkene, wat te dezen is gebeurd; dat verzoeker in zijn laatste memorie stelt dat in 1989 geen bepalingen inzake evaluatie waren opgenomen in het personeelsstatuut en artikel 8 dienvolgens enkel betrekking kan hebben op een tuchtprocedure; dat de algemene bewoordingen van dat artikel daar echter geenszins van doen blijken; dat overigens niet wordt aangetoond en niet meteen valt in te zien op welke wijze deze beweerde onregelmatigheid, namelijk het niet paraferen van de ingeziene stukken, aan de verzoeker nadeel heeft kunnen berokkenen en dienvolgens zijn rechten van verdediging in het gedrang zou hebben gebracht;

2.1.2.4. Overwegende dat door geen enkele wets- of statuutsbepaling, noch door enig algemeen rechtsbeginsel vereist wordt dat een proces-verbaal van verhoor onmiddellijk erna in tegenwoordigheid van de betrokkene dient te worden opgesteld; dat voor zover verzoeker zich bij de lezing van dat proces-verbaal niet kon laten bijstaan door zijn raadsman, het aan de verzoeker zelf of aan zijn raadsman toekwam om uitstel te vragen om het te ondertekenen;

2.1.2.5. Overwegende dat verzoeker schriftelijk, in zijn nota die op de hoorzitting werd neergelegd, de feiten uit 1982 in verband met de achterliggende oorzaken van verzoekers gedrag uitvoerig heeft uiteengezet; dat hij bijgevolg de

gelegenheid heeft gehad zich nuttig te verdedigen ten aanzien van de hem ten laste gelegde feiten;

2.1.2.6. Overwegende dat in de oproepingsbrief van 12 mei 1989 de ten laste gelegde feiten als volgt worden verwoord :

“- uw weigering op 28 maart 1989 om bevelen van hiërarchisch meerderen op te volgen en m.n. om het werk te verrichten dat U op de rekendienst was opgedragen;

- uw onhebbelijk gedrag t.a.v. andere personeelsleden en diensthoofden waarbij U op zijn minst blijkt hebt gegeven van gebrek aan beleefdheid en bepaalde personeelsleden hebt trachten op te ruien tegen hun hiërarchisch meerderen”;

Overwegende dat de oproepingsbrief aldus vermeldt waar en wanneer de feiten zich hebben voorgedaan en wie er het slachtoffer van was; dat in ieder geval verzoeker door het inzien van het dossier een voldoende kennis kon verwerven van de ten laste gelegde feiten; dat verzoeker zich overigens zonder voorbehoud omtrent een vermeende onduidelijkheid in de oproepingsbrief over de tenlastelegging heeft verdedigd; dat blijkens de door hem neergelegde schriftelijke nota, verzoeker zeer goed wist over welke feiten het ging; dat de andere feiten die verzoeker vermeldt, geen feiten zijn waarvan is aangetoond dat zij aan verzoeker in het kader van deze tuchtprocedure ten laste werden gelegd of in aanmerking werden genomen bij het bepalen van de tuchtstraf;

2.1.3. Overwegende dat het eerste middel in geen van zijn onderdelen gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat de verzoeker een tweede middel steunt op gebrek aan bewijs van de hem ten laste gelegde feiten; dat hij daartoe nader betoogt dat iedereen het vermoeden van onschuld geniet tot bewijs van het tegendeel en daarbij verwijst naar artikel 6.2., van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950; dat hij stelt dat, nu hij alle ten laste gelegde feiten ontkent, “er ook geen tuchtfout [kan] zijn zolang de overheid het bestaan van de feiten niet heeft bewezen en heeft aangetoond dat zij wettelijk een tuchtstraf rechtvaardigen”;

2.2.2. Overwegende, wat het niet opvolgen van het voormelde bevel betreft, dat de Raad van State in zijn tussenarrest nr. 80.180 reeds heeft gesteld dat de verwerende partij dit feit terecht als een tuchtinbreuk heeft aangemerkt en het dienvolgens te dezen voor bewezen dient te worden gehouden;

Overwegende, wat betreft het “onbehoorlijk” gedrag van verzoeker op de secretarie, dat verzoeker onder meer in de voormelde bij het verhoor neergelegde nota, het onhebbelijk of opruiend karakter van de woorden die hij zou hebben uitgesproken, ontkent;

Overwegende dat het niet aan de Raad van State toekomt het onderzoek naar het bestaan van de tuchtfeiten in de plaats van de tuchtoverheid over te doen; dat hij zich ertoe moet beperken na te gaan of die tuchtoverheid met inachtneming van de regelen van de zorgvuldige bewijsvoering tot haar voorstelling van de feiten is kunnen komen, en of die voorstelling van feiten niet onverenigbaar is met vaststaande feiten die verzoeker voor de Raad van State doet gelden, en waaruit blijkt dat de feiten zich niet hebben kunnen voordoen zoals de overheid het voorstelt; dat het daarbij de taak van verzoeker is hieromtrent de nodige gegevens aan te brengen; dat te dezen de verwerende partij zich niet uitsluitend heeft gesteund op de versie van de feiten van één persoon, doch op het verslag van P. Anthonissen, bureauchef secretariaat, op het verslag van D. Verstrepen, gesco-bediende op het secretariaat, op de gezamenlijke verklaring van P. Anthonissen, M. Thys, M. Nijs en D. Verstrepen, op het verslag van E. Van den Wouwer, gemeentesecretaris, en op het verslag van L. Joillet, afdelingschef; dat, gesteld tegenover deze bezwarende verklaringen, het aan verzoeker was de nodige gegevens aan te brengen om het tegendeel te bewijzen, bijvoorbeeld door te vragen deze getuigen ter zitting te laten oproepen; dat er derhalve dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij, ook al werd zij geconfronteerd met een ontkenning van de feiten door verzoeker, over voldoende gegevens beschikte om de ten laste gelegde feiten voor bewezen te kunnen houden; dat aldus, bij gebrek aan feitelijke grondslag van het middel, niet nader moet worden onderzocht of te dezen het geschonden geachte artikel 6 van het voormelde verdrag wel van toepassing is nu de voorliggende zaak een tuchtzaak betreft;

2.3.1. Overwegende dat de verzoeker een derde middel steunt op “niet-naleving van substantiële vormvereisten”; dat hij daartoe het volgende betoogt :

- op 28 maart 1989 neemt het college akte van een verslag van de gemeentesecretaris met betrekking tot verzoekers gedrag, dat niet in het tuchtdossier stak;
- de weigering van 22 mei 1989 van het schepencollege om in te gaan op verzoekers vraag het verhoor uit te stellen, is niet het voorwerp geweest van een geldige beraadslaging; het college is niet conform artikel 87 van de nieuwe gemeentewet bijeengeroepen en het besluit werd noch genotuleerd, noch overgeschreven in het daarvoor bestemd register;
- het proces-verbaal van verhoor dat bij het -aan verzoeker toegestuurde- uittreksel van het bestreden besluit was gevoegd, bleek onvolledig : verzoekers verweerschrift was er niet aan gehecht; bovendien is het geen getrouwe weergave van de hoorzitting;
- in de oproepingsbrief werd geen melding gemaakt van de plaats waar het verhoor zou plaatsvinden;
- het proces-verbaal werd niet in bijzijn van verzoeker opgesteld;
- de omzendbrief van 9 april 1985 van de Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden, volgens dewelke het besluit tot oplegging van een tuchtstraf moet vermelden dat aan de vormvereisten van voorlezing en ondertekening van het proces-verbaal is voldaan, werd miskend;
- de vraag rijst of er wel degelijk een geheime stemming, zoals voorgeschreven door artikel 100 van de nieuwe gemeentewet, plaats heeft gevonden;

2.3.2.0. Overwegende dat de niet-naleving van een voorschrift dat weliswaar de uitoefening van het recht van verdediging betreft, doch geen betrekking heeft op de essentie van dat recht, slechts tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing dient te leiden indien de betrokkene daardoor enig nadeel heeft ondervonden; dat van degene die voor een tuchtoverheid moet verschijnen bovendien in beginsel wordt verwacht dat hij de direct zichtbare administratief-rechtelijke bezwaren aan die overheid kenbaar maakt, zodat hij zich niet voor het eerst bij de Raad van State over de miskening van zijn rechten mag beklagen;

2.3.2.1. Overwegende dat luidens het uittreksel uit de notulen van de vergadering van het schepencollege van 28 maart 1989 het verslag van de gemeentesecretaris “het gedrag van opsteller W. Peeters op datum van heden 28/3/89” betrof; dat voorts wordt gesteld : “Aangezien betrokkene op 28/3/89 quasi

de ganse dag niet heeft gewerkt en geweigerd heeft in te gaan op het verzoek van de secretaris om zijn werk te doen op de rekendienst, dient hij formeel in gebreke gesteld om zich naar zijn dienst te begeven. Wegens zijn ontoelaatbare houding, m.n. het niet opvolgen van een bevel van de gemeentesecretaris, alsmede wegens zijn onhebbelijk gedrag waarvan hij heden op het secretariaat heeft blijk gegeven, besluit het college betrokkene op te roepen teneinde om tuchttredenen te worden gehoord”; dat deze feiten nogmaals schriftelijk worden uiteengezet in het verslag van de gemeentesecretaris van 31 maart 1989, dat zich blijkbaar wel in het tuchtdossier bevond en waar verzoeker in zijn voormelde nota naar verwijst; dat het verzoeker derhalve niet toekomt voor het eerst voor de Raad van State in te roepen dat het tuchtdossier op dit punt onvolledig was, nu hij zulks in elk geval reeds had kunnen inroepen op de hoorzitting van 24 mei 1989;

2.3.2.2. Overwegende dat bij de bespreking van het eerste middel door de Raad van State reeds werd gesteld dat, gelet op de zeer eenvoudige feiten die verzoeker ten laste werden gelegd, de rechten van verdediging niet werden geschonden door op zijn verzoek om uitstel niet in te gaan;

2.3.2.3. Overwegende dat in het proces-verbaal wordt vermeld dat verzoeker een verweernota neerlegt; dat geen wettelijke of statutaire bepaling vereist dat het verweerschrift aan het proces-verbaal zou worden gehecht om er één geheel mee uit te maken; dat voorts verzoeker enkel stelt dat het verhoor plaatsvond “in de vorm van een betoog” waarbij de burgemeester soms tussenkwam om de vragen te stellen zoals die in het proces-verbaal werden opgenomen, doch niet aangeeft op welke punten het proces-verbaal de gedane verklaringen niet getrouw zou weergeven; dat hij omtrent dit inhoudelijk aspect van het proces-verbaal bij de ondertekening ervan evenmin voorbehoud heeft gemaakt, zodat hij dient te worden geacht de juistheid ervan wat dat aspect betreft te hebben erkend; dat zoals dat uit zijn laatste memorie nogmaals blijkt, zijn voorbehoud enkel de “context” van zijn zaak betrof waaromtrent het college zou hebben geweigerd deze te laten schetsen;

2.3.2.4. Overwegende dat verzoeker stelt dat de zittingen van het schepen-college plaatsvinden ten gemeentehuize, doch te dezen de mogelijkheid bestond dat de zitting elders zou plaatsvinden gezien openbaar werd vergaderd; dat verzoeker opgeroepen werd om te verschijnen “ter zitting van het college van burgemeester en schepenen”; dat er derhalve niet valt in te zien op welke wijze het niet uitdrukkelijk vermelden van de plaats van het verhoor verzoeker enig nadeel heeft berokkend, nu

het verhoor ook daadwerkelijk blijkt te hebben plaatsgevonden ten gemeentehuize, verzoeker op tijd aanwezig was en de deuren werden geopend nadat verzoeker de wens had uitgedrukt dat zijn zaak in het openbaar zou worden behandeld;

2.3.2.5. Overwegende dat bij de bespreking van het eerste middel door de Raad van State reeds werd gesteld dat door geen enkele wet of statuut wordt vereist dat een proces-verbaal van verhoor onmiddellijk erna in tegenwoordigheid van de betrokkene dient te worden opgesteld;

2.3.2.6. Overwegende dat verzoeker niet betwist dat aan de vormvereisten van voorlezing en ondertekening van het proces-verbaal werd voldaan, doch enkel stelt dat in de bestreden beslissing er geen melding van wordt gemaakt; dat ook hier niet valt in te zien op welke wijze het niet vermelden van het feit dat deze procedurehandeling is verricht, enig nadeel aan verzoeker heeft berokkend;

2.3.2.7. Overwegende dat het geheim van de stemming voldoende wordt bewezen door de desbetreffende vermelding in de notulen; dat indien verzoeker het geheim karakter van de stemming in twijfel trekt, hij nopens de notulen een klacht had kunnen indienen wegens valsheid in geschrifte;

2.3.3. Overwegende dat het derde middel in geen van zijn onderdelen gegrond is;

2.4.1. Overwegende dat verzoeker in een vierde middel de schending inroept van artikel 6.1., van het voormelde verdrag doordat, eensdeels, het verhoor weliswaar in openbare zitting werd behandeld maar de uitspraak werd gedaan achter gesloten deuren en, anderdeels, het recht op een onafhankelijke en onpartijdige rechter werd geschonden; dat volgens verzoeker immers wat de grief betreft dat verzoekers brieven aan het college beledigend voorkwamen, het college zowel aanklager als rechter is, dat er bovendien een “schijn van partijdigheid t.v.v. de gemeentesecretaris” is, nu zij in de tuchtcommissie zetelde, weze het als griffier, ofschoon zij zelf bij de zaak betrokken was;

2.4.2. Overwegende dat, in de veronderstelling dat artikel 6.1., van het voormelde verdrag ter zake toepasselijk is, naar Belgisch recht eraan is voldaan door de mogelijkheid van een annulatieberoep bij de Raad van State; dat in zoverre het middel niet gegrond is; dat voorts het beginsel van onpartijdigheid te dezen wel van

toepassing is krachtens de beginselen van behoorlijk bestuur; dat de eventuele schending van dat beginsel hierna wordt onderzocht bij de bespreking van het vijfde middel;

2.5.1. Overwegende dat verzoeker in een vijfde middel de schending aanvoert van “algemene beginselen van behoorlijk bestuur”; dat het vierde en het vijfde onderdeel van dat middel in het voormelde arrest nr. 80.180 van 11 mei 1999 niet gegrond werden bevonden; dat de resterende drie onderdelen kunnen worden samengevat als volgt :

- spijs zijn inspanningen heeft verzoeker nog steeds niet het document betreffende zijn rechten en plichten in zijn bezit gekregen; zulks gaat tegen de rechtszekerheid in;
- het niet overhandigen van het personeelsstatuut, de weigering van kopiëring van stukken uit het tuchtdossier en de weigering het verhoor uit te stellen, zijn tekortkomingen aan de fair-play;
- het beginsel nemo iudex in causa sua is geschonden;

2.5.2.1. Overwegende dat bij de bespreking van het eerste middel reeds werd uiteengezet dat het feit dat verzoeker geen kennis heeft van bepalingen in het statuut met betrekking tot de tuchtregeling, daargelaten de vraag of het statuut ten tijde van de bestreden beslissing dergelijke bepalingen bevatte, niet van aard is de rechten van verdediging van verzoeker te miskennen; dat herhaald weze dat aan verzoeker een tuchtstraf werd opgelegd wegens het niet opvolgen van het bevel van de gemeentesecretaris en het onbehoorlijk gedrag van verzoeker op de secretarie; dat het feit dat verzoeker geen afschrift heeft bekomen van het personeelsstatuut, waardoor zijn rechtstoestand naar zijn zeggen onzeker is, bij de beoordeling van deze tuchtfeiten irrelevant is; dat dienvolgens niet valt in te zien op welke wijze de rechtszekerheid, begrepen in de zin van duidelijkheid over de rechtstoestand van verzoeker, door de bestreden beslissing zou zijn geschonden;

2.5.2.2. Overwegende, wat de schending van het fair-play beginsel betreft, zo dit al een aparte rechtsregel is, dat verzoeker niet aantoonde dat de overheid te dezen met enige kwade trouw zou hebben gehandeld en met opzet zou hebben gepoogd verzoeker in de uitoefening van zijn rechten te belemmeren; dat tevens de weigering van de verwerende partij, bij beslissingen van het schepencollege van 15 maart 1989 en 12 april 1989 om een afschrift van het personeelsstatuut te overhandigen, gegeven het feit dat dergelijke afgifte nergens in het personeelsstatuut

is voorgeschreven, te dien tijde op zichzelf genomen niet kan worden beschouwd als een gebrek aan fair-play; dat ten tijde van de bestreden beslissing openbaarheid van het bestuur immers niet vanzelfsprekend was; dat integendeel de beslotenheid van het bestuur de norm was; dat voorts de tuchtrechtelijk vervolgde persoon weliswaar recht heeft op inzage van het tuchtdossier, doch een mededeling van de stukken daarbij niet is vereist; dat overigens te dezen het tuchtdossier niet dermate ingewikkeld was dat het voor een behoorlijke voorbereiding van de verdediging noodzakelijk was dat aan verzoeker, zoals hij ten onrechte betoogt, kopies van de stukken dienden te worden gegeven; dat ten slotte verzoeker in zijn laatste memorie terzake nog verwijst naar schending van artikel 7 van het personeelsstatuut en het beginsel “patere legem quam ipse fecisti”; dat hij echter niet aantoonst dat hij deze nieuwe invulling van zijn middelonderdeel reeds niet in zijn inleidend verzoekschrift had kunnen aanbrengen; dat ten slotte reeds is vastgesteld dat, gelet op de eenvoudige feiten die verzoeker ten laste werden gelegd, de rechten van verdediging niet werden geschonden doordat op zijn verzoek om uitstel niet is ingegaan;

2.5.2.3. Overwegende, wat betreft de vermeende partijdigheid in hoofde van het college van burgemeester en schepenen in zijn geheel, dat verzoeker stelt dat hem tijdens het verhoor ten laste werd gelegd dat zijn brieven aan het college als beledigend overkwamen; dat evenwel aan verzoeker luidens de oproepingsbrief en de bestreden beslissing enkel het gebrek aan beleefdheid tegenover andere personeelsleden en diensthoofden wordt ten laste gelegd, naar aanleiding van de feiten die zich op 28 maart 1989 hebben voorgedaan en niet een gebrek aan beleefdheid ten aanzien van de leden van het schepencollege; dat de grief bijgevolg niet dienend is; dat ten slotte, wat betreft de schijn van partijdigheid in hoofde van de gemeentesecretaris, deze luidens de bestreden beslissing de zitting heeft verlaten alvorens het college in geheime zitting overging tot de beraadslaging en J. Marien, schepen, alsdan het ambt van secretaris waarnam; dat verzoeker in zijn laatste memorie erop wijst dat in de notulen is vermeld dat de gemeentesecretaris aanwezig was; dat zulks echter blijkt betrokken te moeten worden op haar deelname aan de hoorzitting; dat, indien verzoeker meende dat de gemeentesecretaris evenmin mocht deelnemen aan de hoorzitting als griffier, hij in elk geval nagelaten heeft de wraking van dit lid te vragen aan de tuchtoverheid, waardoor hij later het gemis van onpartijdigheid voor de Raad van State niet meer kan opwerpen;

2.5.3. Overwegende dat het vijfde middel ook in zijn eerste drie onderdelen niet gegrond is;

2.6.1. Overwegende dat verzoeker in een zesde middel machtsafwending aanvoert, aangezien het bestuur zijn tuchtbevoegdheid heeft aangewend voor een ander doel dan dat waarvoor zij die bevoegdheid heeft gekregen, namelijk een “politieke afrekening” die teruggaat op feiten van gemeentepolitiek van in 1982;

2.6.2. Overwegende dat, opdat van machtsafwending sprake kan zijn, het ongeoorloofde oogmerk het enige doel van de bestreden beslissing moet zijn geweest; dat te dezen bij de bespreking van het tweede middel reeds werd vastgesteld dat de ten laste gelegde feiten, namelijk het niet opvolgen van het bevel van de gemeentesecretaris en het onbehoorlijk gedrag van de verzoeker op de secretarie, voor bewezen mochten worden gehouden; dat de feiten die teruggaan tot 1982 bovendien niets afdoen aan het bestaan van de ten laste gelegde feiten die plaatsvonden in 1989; dat de door verzoeker vermelde feiten derhalve niet van die aard zijn om te besluiten dat het opleggen van de tuchtstraf aan verzoeker als enig doel zou hebben gehad met verzoeker af te rekenen voor het hetgeen is gebeurd in het verleden; dat het middel niet gegrond is;

2.7. Overwegende dat geen van de middelen gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 99,16 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
elf juni 2002, door de XIIe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	D. VERBIEST,	kamervoorzitter,
	G. VAN HAEGENDOREN,	staatsraad,
	E. BREWAEYS,	staatsraad,
	Th. VAN RAEMDONCK,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

Th. VAN RAEMDONCK.

D. VERBIEST.